

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1:

Czy w przypadkach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym, w których podatnik X1 rozporządzał towarami składowanymi w państwie członkowskim A i sprzedał te towary podatnikowi X2, a X2 wyraził wobec X1 zamiar przewiezienia towarów do państwa członkowskiego B i X2 przedstawił X1 numer identyfikacyjny do celów VAT nadany mu przez państwo członkowskie B,

X2 odsprzedał te towary podatnikowi X3, X2 uzgodnił z X3, że X3 zleci lub zrealizuje transport towarów z państwa członkowskiego A do państwa członkowskiego B i X3 zlecił lub zrealizował transport towarów z państwa członkowskiego A do państwa członkowskiego B, a X3 mógł rozporządzać towarami jak właściciel już w państwie członkowskim A,

X2 nie poinformował jednak X1, że sprzedał już towary, zanim opuścił one państwo członkowskie A,

i X1 nie mógł również rozpoznać, że to nie X2 będzie zlecał lub realizował transport towarów z państwa członkowskiego A do państwa członkowskiego B,

prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że miejsce dostawy towaru przez X1 do X2 ustalane jest zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾, i że w związku z tym dostawa towarów przez X1 do X2 stanowi dostawę wewnątrzwspólnotową (tak zwaną dostawę z transportem)?

Pytanie 2:

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy wówczas prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że X3 może mimo to odliczyć VAT państwa członkowskiego B wykazany na fakturze wystawionej mu przez X2, jeżeli X3 wykorzystuje otrzymane towary na potrzeby swoich opodatkowanych transakcji w państwie członkowskim B i X3 nie można zarzucić noszącego znamiona oszustwa skorzystania z prawa do odliczenia?

Pytanie 3:

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej i jeżeli X1 następnie dowie się, że X3 zlecił transport i mógł rozporządzać towarami jak właściciel już w państwie członkowskim A, czy wówczas prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że dostawa towarów przez X1 do X2 traci z mocą wsteczną swój charakter wewnątrzwspólnotowy (że należy ją więc oceniać z mocą wsteczną jako tak zwaną dostawę spoczywającą)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 9 stycznia 2017 r. – Biosafe – Indústria de Reciclagens SA/Flexipiso – Pavimentos SA

(Sprawa C-8/17)

(2017/C 095/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biosafe — Indústria de Reciclagens SA

Strona pozwana: Flexipiso — Pavimentos SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/112/WE⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 63, 167, 168, 178, 179, 180, 182 y 219, jak również zasada neutralności, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania, z którego wynika, że w sytuacji gdy zbywający towary, będący podatnikiem VAT, został poddany kontroli skarbowej, z której wynika, że zastosowana przez niego niegdyś stawka VAT jest niższa od tej, którą powinien był zastosować, uiszczył na rzecz skarbu państwa uzupełniającą kwotę podatku i dochodzi jej zapłaty od nabywcy, który również jest podatnikiem VAT, termin, w którym nabywca może dokonać odliczenia tej dodatkowej kwoty podatku oblicza się od chwili wystawienia pierwotnych faktur, a nie wystawienia lub otrzymania dokumentów korygujących?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie prejudycjalne, czy wskazana powyżej dyrektywa, a w szczególności jej wskazane powyżej artykuły oraz zasada neutralności sprzeciwiają się obowiązywaniu regulacji, z której wynika, że po otrzymaniu dokumentów korygujących pierwotne faktury, wystawionych w następstwie kontroli skarbowej i uiszczenia na rzecz skarbu państwa uzupełniającej kwoty podatku, do celów otrzymania przez zbywającego zapłaty tej uzupełniającej kwoty podatku, gdy upłynął już wspomniany termin na skorzystanie z prawa do odliczenia, nabywca może zgodnie z prawem odmówić zapłaty, ze względu na to, że brak możliwości odliczenia uzupełniającej kwoty podatku uzasadnia odmowę wobec jego przerwania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 12 stycznia 2017 r. – Fédération des entreprises de la beauté/Ministre des Affaires sociales et
de la Santé, Ministre de l'éducation nationale, de l'enseignement supérieur et de la recherche,
Ministre de l'économie et des finances**

(Sprawa C-13/17)

(2017/C 095/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des entreprises de la beauté

Strona pozwana: Ministre des Affaires sociales et de la Santé, Ministre de l'éducation nationale, de l'enseignement supérieur et de la recherche, Ministre de l'économie et des finances

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uznanie równorzędnego charakteru kursów, którego to uznania mogą dokonywać państwa członkowskie na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych⁽¹⁾, odnosi się jedynie do kursów przeprowadzanych w państwach niebędących członkami Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 upoważnia państwo członkowskie do określenia dyscyplin, które mogą być uznane za „zbliżone” do medycyny, farmacji lub toksykologii, oraz poziomu kwalifikacji spełniającego wymogi tego rozporządzenia?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie – według jakich kryteriów można uznać dyscypliny za „zbliżone” do medycyny, farmacji lub toksykologii?

⁽¹⁾ JO L 342, s. 59.